

Arrest

nr. 318 403 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 augustus 2022, dient op 9 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 21 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 31 januari 2024 en vervolgens op 3 april 2024.

1.3. Op 31 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 3 juni 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische moslima van Koerdische origine te zijn, geboren op 1 augustus 1983 in de stad Suleimaniya gelegen in de gelijknamige provincie (Koerdisch Autonome Regio, KAR, Noord-Irak).

Uw vader had zowel de Iraanse als de Irakese nationaliteit, uw moeder was een Irakese Koerd. Toen u drie jaar oud was, besloten uw ouders uiteen te gaan. Uw ouders hertrouwden nadien. Uzelf heeft nooit identiteitsdocumenten gehad daar uw vader u niet liet registreren bij uw geboorte vanwege uw stiefmoeder. Zij wilde zo verhinderen dat u aanspraak maakte op de erfenis. U werd ondergebracht bij uw oom en tante in Arbat, provincie Suleimaniya. Hier verbleef u tot uw dertien jaar waarna u terug bij uw vader en stiefmoeder ging wonen in Suleimaniya. Echter niet lang hierna vluchtte uw familie weg voor het geweld en verbleef u een aantal jaren in Iran, bij familie van uw vader. Nadien keerden jullie terug en verbleef u wederom bij uw vader en stiefmoeder in de stad Suleimaniya.

In 2008 huwde u religieus met [A.M.B.], een Syrische Koerd. Nadat u drie maanden zwanger was van uw dochter, besloot uw man naar Europa te reizen en jullie via gezinshereniging later te laten overkomen. Echter enkele maanden later vernam u dat hij zich in Duitsland bevond en een andere vrouw had. Sindsdien heeft u geen contact meer met hem. U beviel in 2009 van uw dochter [A.]. Daar u nooit geregistreerd werd in Irak, ondernam u evenmin pogingen uw dochter te laten registreren. Na het vertrek van uw man woonde u bij uw vader en stiefmoeder. U had het moeilijk sinds het vertrek van uw man en was bij momenten depressief. Op die momenten reisde uw vader met u naar Iran waar u telkens een tweetal maanden verbleef om vervolgens terug te keren naar Irak. In 2013 reisde u samen met uw minderjarige dochter een eerste keer naar Europa, dit in de hoop uw echtgenoot terug te vinden. U verzocht in die periode om internationale bescherming in Oostenrijk. U doorliep er evenwel de procedure niet en keerde kort nadien vrijwillig terug naar Irak, dit met de hulp van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie).

In Irak kende u problemen met uw neven. Zij zeiden altijd dat uw kind een bastaardkind is en u had schrik voor hen daar er ooit in de familie van uw vader een vrouw gedood werd nadat ze beschuldigd werd van bedrog. De familie van uw (ex-)man woonde in Shiran (Syrië) maar de broers van uw man werkten in Irak. Toen uw dochter tien jaar oud werd, vroeg uw schoonbroer [M.] om met haar naar de markt te gaan. Hij kocht ze daar oorbellen. Ook nadien vroeg hij verschillende keren om tijd met haar te mogen doorbrengen, iets wat u met een excuus altijd weigerde. Later vertelde de zoon van uw schoonzus, die ook werkzaam was in Suleimaniya, u dat zijn ooms - uw (voormalige) schoonbroers - van plan waren uw dochter te ontvoeren en uit te huwelijken. Doordat uw (voormalige) schoonfamilie uw dochter bedreigde, besloot uw stiefmoeder u uit angst voor problemen het huis uit te zetten. Uw vader was ondertussen reeds overleden. U ging samen met uw dochter in een appartement wonen. U had ondertussen al drie jaar een relatie met een zekere [A.] zonder dat uw familie het wist. Hij voorzag in uw onderhoud en u had zelf ook werk. Echter vanwege de bedreigingen van uw neven en de slechte situatie in Irak besloot u Irak te ontvluchten. Samen met uw dochter verliet u Irak op 20 juli 2022.

Via Turkije en voor u onbekende landen reisde u door naar België. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 9 augustus 2022.

Bij een terugkeer vreest u uzelf en uw dochter niet te kunnen onderhouden. Ook vreest u dat u en uw dochter gedood zullen worden door uw neven. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde op het einde van uw tweede persoonlijke onderhoud aan over mentale problemen te beschikken (zie CGVS II, p.19). U legt hier echter geen enkel medisch attest van voor en zegt niet in behandeling te zijn (zie CGVS II, p.20). U zou wel al meermaals gevraagd hebben naar een psycholoog maar tevergeefs. U komt hier evenwel niet verder dan het uiten van blote beweringen zowel wat betreft uw mentale problemen alsook u herhaalde vraag naar hulp. Bovendien dient er hierbij opgemerkt te worden dat u uw (beweerde) mentale problemen pas aanhaalde op het moment dat u op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid in uw relaas (zie CGVS II, p.19). U werd reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar eventuele elementen of omstandigheden gevraagd die een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan de procedure om internationale bescherming, doch u liet na gewag te maken van eventuele psychologische of fysieke problemen en stelde daarentegen uitdrukkelijk dat er geen zulke elementen of omstandigheden aanwezig waren (zie DVZ, bijzondere procedurele noden). Ook tijdens noch na uw eerste persoonlijk onderhoud noch voor dan wel bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u eventuele mentale problemen aan. Dat u dan pas op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud, en dit op het moment dat u met een ongerijmdheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, plots zonder meer opwerpt mentale problemen te hebben, is niet ernstig. Tijdens beide persoonlijke onderhouds op het CGVS kon bovendien evenmin worden opgemaakt dat u omwille van de door u beweerde mentale problemen het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Dat u doorheen beide onderhouds heel vaak liet optekenen het antwoord op een vraag niet te weten, volstaat ook geenszins om te besluiten tot het bestaan van mentale problemen. Zoals reeds opgemerkt repte u doorheen beide onderhouds, zelfs wanneer u herhaaldelijk aangaf het antwoord op de u gestelde vragen niet te weten, op geen enkel moment aan mentale problemen te hebben of moeilijkheden te ondervinden. Ook na uw tweede persoonlijk onderhoud werd op geen enkele manier nog bijkomende informatie dan wel enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande de (beweerde) mentale problemen overgemaakt aan het CGVS. Gezien uw eigen verklaringen dat u in het opvangcentrum waar u verblijft wel al herhaaldelijk naar de bijstand van een psycholoog heeft gevraagd, is het geenszins aannemelijk dat u hiervan dan geen enkel document kan voorleggen. U zou immers wel contact hebben (gehad) met de dokter in het opvangcentrum die u (slaap)medicatie voorschrijft. Er kan bijgevolg in alle redelijkheid verondersteld worden dat hieromtrent dan een medisch dossier voorhanden zou zijn en dat u, indien u daadwerkelijk in contact staat met een dokter, medicatie krijgt voorgeschreven én reeds herhaaldelijk informeerde naar bijstand van een psycholoog, dit dan ook zou kunnen aantonen, quod non.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat er tijdens beide persoonlijke onderhouds halverwege door het CGVS een pauze voorzien. U vroeg zelf niet bijkomende pauzes. Er bleek tijdens de persoonlijke onderhouds niet dat bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. De persoonlijke onderhouds verliepen verder in normale omstandigheden. Ook op het einde van beide persoonlijke onderhouds werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles had kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van de persoonlijke onderhouds (zie CGVS I, p.12 en CGVS II, p.20).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari

2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat **een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EUAA, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c_%20JAEN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het

geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) , beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifirak.veiligheidssituatie20230426.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaacoireportiraqsecuritysituation20220223.pdf> of de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen. Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande het feit dat u tijdens beide persoonlijke onderhouds meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd werd met deze plicht tot medewerking (zie CGVS I p.2 en CGVS II p.2, 5, 6, 10, 18 en 20), blijkt uit de notities van deze persoonlijke onderhouds dat u niet aan deze medewerkingsplicht heeft voldaan.

Zo moet er allereerst worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. Zo blijkt vooreerst dat uw verklaringen aangaande uw persoonsgegevens, zoals door u aangegeven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk – u poogde uw eerder verblijf en verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk overigens aanvankelijk ook verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties en gaf dit pas toe na confrontatie met beschikbare informatie hieromtrent (zie DVZ vraag 33 e.v.)-, geenszins in overeenstemming zijn met de verklaringen die u thans voor de Belgische asielinstanties aflegde. Zo blijkt uit uw administratief dossier dat u voor de Oostenrijkse asielinstanties verklaarde **[M.T.] geboren op 1.1.1976, met de Iraakse nationaliteit te zijn** (zie document 'Federal Office for Migration and Asylum' d.d. 10.10.2022 in administratief dossier), dit terwijl u voor de Belgische asielinstanties verklaart [S.M.N.], geboren op 1.8.1983, met Iraakse nationaliteit te zijn. Niet alleen legde u ongerijmde verklaringen af aangaande uw identiteit, u ontkende ten aanzien van de Belgische asielinstanties ook tot tweemaal toe onder een andere naam /alias gekend te zijn (zie DVZ interview vraag 3 en CGVS 1 p. 3).

De identiteit is nochtans een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming en het komt aan u toe om dienaangaande waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen die, indien mogelijk, worden gestaafd door identiteitsstukken. U legde niet alleen ongerijmde verklaringen af omtrent uw identiteit, u bent ook niet eens in staat uw ware identiteit aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van enig identiteitsstuk. Ook uw dochter zou geen enkel identiteitsdocument bezitten (zie CGVS I, p.7). U verklaart hierbij dat u niet werd geregistreerd bij uw geboorte en er niemand bereid was een identiteitskaart voor u aan te vragen. Dit zou onder invloed van uw stiefmoeder geweest zijn die wilde verhinderen dat u kon erven van uw vader (zie CGVS II, p.13). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden. Zo beweerde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw biologische ouders uiteengingen toen u drie jaar oud was (zie CGVS II, p.5). Dat wil zeggen dat uw stiefmoeder pas in beeld kwam toen u minstens reeds drie jaar was, hetgeen dus moeilijk te rijmen valt met uw verklaring als zou uw stiefmoeder verhinderd hebben dat u geregistreerd werd bij de geboorte daar zij toen nog geenszins in beeld was. Uw uitleg kan aldus geenszins worden aangenomen. Dat uw stiefmoeder uw registratie zou hebben verhinderd, kan overigens nog altijd niet verklaren waarom u ook later nadien niet de nodige stappen zou hebben kunnen zetten om identiteitsstukken te verkrijgen. Moet bovendien worden opgemerkt dat uit uw latere verklaringen ook duidelijk blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u nooit in het bezit geweest zijn van enig identiteitsstuk. Zo verklaart u scholing te hebben gevolgd in Irak (zie DVZ vraag 11 en CGVS I, p.8 en CGVS II, p.11). Verder blijkt dat u ook terecht kon voor medische bijstand in een ziekenhuis (zie CGVS 2 p. 15) alsook maakte u verschillende reizen vanuit Irak naar Iran (CGVS 2 p. 4). In het algemeen is het in de context van de Iraakse maatschappij zeer moeilijk zich rond te bewegen zonder enige vorm van identiteitsdocumenten daar dit voor allerhande zaken noodzakelijk is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt duidelijk dat identiteitsstukken vereist zijn voor inschrijving op school alsook toegang tot gezondheidszorg. Dat u aldus nooit in het bezit bent geweest van een identiteitsstuk is volstrekt ongeloofwaardig. Dit wordt bevestigd door het feit dat u zich ook herhaaldelijk kon bewegen binnen Irak tot aan de Iraanse grens – uw bewering dat u altijd illegaal de grens met Iran overstak nu nog terzijde gelaten – waarbij, zoals uit de

beschikbare informatie blijkt, het onvermijdelijk is dat men bij binnenlandse reizen controleposten passeert en het bij controles vereist is om identiteitsstukken voor te leggen (zie informatie in uw administratief dossier). Tot slot verklaarde u ook uitdrukkelijk dat u legaal in Irak verbleef, in 2013 legaal met het vliegtuig Oostenrijk bent binnengereisd alsook vanuit Oostenrijk vrijwillig terugkeerde naar Irak met behulp van IOM (zie DVZ, vraag 35 en vraag 42). Een legaal verblijf in Irak impliceert dat u wel degelijk geregistreerd bent bij de autoriteiten van uw land van herkomst én aldus in het bezit moet zijn van identiteitsstukken, net zoals het feit dat u als Iraaks staatsburger legaal Oostenrijk kon inreizen. Dat u, zoals u beweert, kon terugkeren met behulp van IOM zonder enig identiteitsdocument kan geenszins geloofd worden (zie CGVS II, p.20). Immers enige vorm van identificatie is noodzakelijk voor een vrijwillige terugkeer (zie informatie in uw administratief dossier). Gezien voorgaande moet dan ook besloten worden dat u niet de waarheid vertelt over uw identiteitsstukken en deze allicht moedwillig achterhoudt om bepaalde essentiële informatie verborgen te houden.

Tevens bent u ook over het ontbreken van identiteitsdocumenten van uw dochter vaag te noemen. Zo werd u expliciet gevraagd of ze over een geboorteakte beschikte waarop u antwoordt dat u het niet weet en toevoegt dat deze 'alleszins niet meer beschikbaar is' (zie CGVS II, p.13). Dat u enerzijds niet eens met zekerheid zou weten of uw dochter al dan niet over een geboorteakte beschikt, doet al vragen rijzen. Dat u er dan anderzijds direct aan toevoegt dat deze hoe dan ook niet meer beschikbaar is, kan er enkel op wijzen dat u ook hieromtrent bepaalde zaken wil verborgen houden. Bovendien kan ook aan uw beweringen dat uw dochter geen identiteitsdocumenten heeft / zou gehad hebben geen enkel geloof worden gehecht. Ook uw dochter zou tot de zesde graad naar school zijn geweest, waarvoor wederom identificatie is vereist in Irak (zie CGVS II, p.12). Tot slot verklaarde u dat uw minderjarige dochter samen met u naar Oostenrijk reisde in 2013. Zulks blijkt ook duidelijk uit de informatie die door de Oostenrijkse asielinstanties werd overgemaakt. Zoals hierboven reeds aangehaalde verklaarde u legaal Oostenrijk te zijn binnengereisd en vervolgens via IOM naar Irak te zijn teruggekeerd. In navolging van wat in uw hoofde werd opgemerkt moet aldus worden besloten dat ook uw dochter legaal Oostenrijk kon binnenreizen én aldus wel degelijk in het bezit moet geweest zijn van enig identiteitsstuk om vervolgens via IOM naar Irak te worden teruggeleid (zie supra).

Het mag duidelijk zijn dat voorgaande vaststellingen, i.c. uw ongerijmde verklaringen aangaande uw persoonsgegevens in combinatie met uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit én uw leugenachtige verklaringen om dit onvermogen te staven, reeds duidelijk afbreuk doen aan uw gehele geloofwaardigheid.

Ook over uw opeenvolgende woonplaatsen bent u geenszins eenduidig te noemen. Zo beweerde u bij DVZ altijd in de wijk Kaniba in de stad Suleimaniya te hebben gewoond en enkel het laatste jaar in een andere wijk, i.c. Rosh Qalat, te hebben gewoond (zie DVZ, vraag 10). Echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u geboren te zijn in de wijk Bakrajo en daarna te hebben gewoond in de wijk Arbat bij uw tante tot u zeven jaar oud was. Nadien zou u hebben verbleven bij uw oom in een andere wijk in Suleimaniya waarvan u de naam niet weet. Uw laatste adres was tevens bij uw oom. Tussendoor zou u nog hebben verbleven bij uw vader en stiefmoeder en ook nog een periode van vijf à zes jaar in Iran (zie CGVS I, p.3 en 4). Deze verklaringen bij DVZ en CGVS vallen dan ook moeilijk te rijmen met elkaar. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS bent u wederom tegenstrijdig te noemen met uw eerdere verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen. Nogmaals gevraagd naar uw verblijfplaatsen verklaarde u dat u tot uw dertien jaar altijd in de wijk Arbat hebt gewoond bij uw oom en tante langs vaderszijde (zie CGVS II, p.2 en 3). U vermeldt hierbij echter geenszins de verhuis van uw tante naar uw oom die in een andere wijk woonde toen u zeven jaar was, zoals u eerder wel verklaarde. Bovendien zegt u verder dat u drie à vier jaren zou hebben verbleven in Iran en geen vijf à zes jaren zoals u eerder verklaarde (zie CGVS II, p.3). Ook zegt u dat u nadat u terug bij uw vader ging wonen in de wijk Rosh Qalat verbleef, maar in 2005 à 2006 verhuisde naar de wijk Kaniba (zie CGVS II, p.8). Wederom is dit tegenstrijdig te noemen met uw eerdere verklaringen bij DVZ, namelijk als zou u altijd in Kaniba hebben gewoond en enkel een jaar voor uw vertrek naar Rosh Qalat zijn verhuisd. Ten slotte verklaart u dat uw laatste adres een huurappartement in Kaniba betrof, waar u alleen met uw dochter verbleef. Van hieruit zou u Irak hebben verlaten (zie CGVS II, p.14 en 17). Dit valt wederom geenszins te rijmen met uw eerdere verklaringen daar u bij DVZ verklaarde dat uw laatste adres voor vertrek de wijk Rosh Qalat was en bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw laatste adres bij uw oom in een voor u onbekende wijk was (zie CGVS I, p.4).

Wat u laatste versie van de feiten betreft, i.c. dat u met uw dochter alleen in een huurappartement zou gewoond hebben, moet eveneens worden opgemerkt dat uw verklaringen ook geenszins kunnen overtuigen.

Zo verklaart u eerst dat u nadat uw man u verliet – dat u gescheiden zou zijn en thans een alleenstaande vrouw bent maakte u overigens ook totaal niet aannemelijk (zie infra) - nog een jaar bij uw vader woonde en u nadien alleen woonde met uw dochter bij een oudere vrouw waar u een kamer bij huurde (zie CGVS II, p.8 en 9). Echter, nog geen tel later zegt u eigenlijk niet te weten wanneer u uw ouderlijke huis verlaten hebt (zie CGVS II, p.9). Nadat u nogmaals herinnerd werd aan uw medewerkingsplicht zegt u dat u tot de dood van uw vader in 2017 in uw ouderlijke huis woonde (zie CGVS II, p.9). Echter in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u pas een jaar voor uw vertrek uit Irak in 2022 door uw stiefmoeder uit huis te zijn gezet (zie CGVS I, p.10). Hieruit volgt dat u dan tot 2021 bij uw stiefmoeder zou hebben gewoond. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweringen omtrent de slechte band met uw stiefmoeder temeer daar het geen steek houdt dat zij u dan na het overlijden van haar man – uw vader – in 2017 (zie supra) nog een viertal jaar bij haar zou hebben laten inwonen.

Uw ongeloofwaardigheid blijkt verder ook duidelijk gezien wat volgt. Wat deze ‘oudere vrouw’ betreft bij wie u als alleenstaande vrouw zou gewoond hebben, zegt u dat zij u aan werk hielp, voor uw kind zorgde als u ging werken en u een kamer verhuurde, hetgeen impliceert dat zij een belangrijke persoon in uw leven was en u toch een nauwe band met haar had. U dan verder gevraagd naar deze vrouw, kan u evenwel niets zeggen. U blijkt enkel te weten dat ze haar Khadija noemden (zie CGVS II, p.14). Dat u niets over deze vrouw kan zeggen, zelfs niet eens met zekerheid blijkt te weten wat haar voornaam is, is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas en niettemin gezien u de zorg van uw dochtertje aan haar zou hebben toevertrouwd.

Dat u verder in die periode als afwasser in een restaurant zou hebben gewerkt maar hier dan voorts niet eens de naam van het restaurant kan geven (zie CGVS II, p.14), holt uw waarachtigheid wel degelijk verder uit.

U maakt het aldus onmogelijk zicht te krijgen op uw verblijfplaatsen en -situatie voor uw vertrek uit Irak.

Daar bovenop komt nog dat u tijdens uw beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS niets vermeldt over uw eerdere asielaanvraag en verblijf in Oostenrijk (zie supra). Ook bij de DVZ repte u hierover aanvankelijk met geen woord en ontkende u zelfs uitdrukkelijk elders reeds eerder een verzoek te hebben ingediend (zie supra). Dat u na confrontatie met info in uw dossier bij de DVZ uiteindelijk wel uw verblijf en verzoek in Oostenrijk toegaf, wijzigt niets aan het feit dat u het aanvankelijk poogde te verbergen én bovendien ook later voor het CGVS hierover met geen woord repte, dit tot u in het kader van uw tweede onderhoud opnieuw op de beschikbare informatie werd gewezen. U poogde deze ‘vergetelheid’ toe te schrijven aan mentale problemen (zie CGVS II, p.19).

Zoals supra reeds opgemerkt toont u geenszins aan daadwerkelijk te kampen met mentale problemen. Tevens zegt u plots op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat u in 2013 ook al eens Irak verliet en naar Turkije bent gegaan maar nadien terugkeerde (zie CGVS II, p.19). U weet echter niet waar in Turkije (zie CGVS II, p.19). Dat u niet eens weet naar waar u bent gereisd, is al vaag te noemen. Bovendien haalde u dit ook nooit eerder tijdens uw procedure aan en ook niet tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud terwijl u expliciet gevraagd werd naar eerdere verblijfplaatsen voor uw definitieve vertrek (zie CGVS I, p.3). Opnieuw moet worden opgemerkt dat het niet melden van uw eerdere verblijven in Oostenrijk en Turkije een ernstige indicatie is dat u plaatsen van eerder verblijf moedwillig verzwijgt en geen transparant beeld wenst te scheppen over uw werkelijke situatie in de jaren voor uw komst naar België. U verzaakt hiermee nog maar eens aan de u toekomende medewerkingsplicht wat eens te meer afbreuk doet aan uw gehele geloofwaardigheid.

Verder biedt u ook weinig zicht op uw netwerk terwijl dit een relevant element is in de beoordeling van uw vrees. Zo beweert u dat uw biologische ouders uiteen gingen toen u drie jaar oud was en u uw moeder nooit gekend heeft (zie CGVS II, p.5). U zou zelfs haar naam niet weten aangezien uw familie u verbood naar haar te vragen. Het is pas na een gehele tijd dat u via uw nicht te weten kwam dat uw moeder hertrouwde met een Iraniër en momenteel in Iran verblijft (zie CGVS II, p.5). Echter u bent zeer tegenstrijdig te noemen aangaande de verklaringen omtrent uw moeder. Zo vermeldde u bij DVZ dat uw moeder nog steeds woonachtig is in Suleimaniya en haar naam ALI Sarah is (zie DVZ, vraag 13). Bij het CGVS verklaart u dan plots dat dit uw stiefmoeder betreft (zie CGVS II, p.4). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het bij DVZ ook al de gehele tijd over uw stiefmoeder had (zie CGVS I, p.9). Echter bij DVZ vermeldt u expliciet dat bovenstaande uw biologische moeder is en ook gevraagd naar uw problemen bij DVZ vermeldt u dat u bij uw vader en moeder woonde en het uw moeder was die u aanraade het huis te verlaten nadat uw problemen kreeg met uw schoonfamilie (zie DVZ, vragenlijst). Het is dan ook weinig ernstig te noemen dat u uw verklaringen omtrent de identiteit van uw biologische moeder gedurende de

asielprocedure wijzigt. Bovendien zijn uw verklaringen bij het CGVS omtrent uw moeder dan weer zeer vaag te noemen. Zo weet u niet eens haar naam, weet u niet vanwaar uw moeder afkomstig was, of wie haar familieleden zijn (zie CGVS II, p.5 en 6). Dat u geen enkel detail aangaande de identiteit of afkomst van uw moeder kan verschaffen, doet de wenkbrauwen danig fronsen. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u zo weinig weet van uw moeder omdat uw vader u nooit over uw moeder vertelde aangezien hij schrik had van uw stiefmoeder en uw ooms altijd zeiden dat uw moeder gestorven was (zie CGVS I, p.9). Echter tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u nog eens expliciet gevraagd waarom u zo weinig weet hebt van uw moeders identiteit waarop u vlakaf antwoordt dat u het niet weet (zie CGVS II, p.6). Nogmaals gewezen op uw medewerkingsplicht zegt u dat uw moeder u verlaten heeft en niemand over haar vertelde (zie CGVS II, p.6). Gevraagd naar waarom niemand u dit vertelde zegt u wederom dat u dit niet weet (zie CGVS II, p.6). Dat u ten eerste er wederom niet in slaagt hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Immers uw eerdere beweringen als zou uw stiefmoeder de oorzaak zijn van het feit dat u niets weet over uw moeder vallen moeilijk te rijmen met uw latere beweringen als zou u niet weten wat de oorzaak is. Ook uw latere bewering dat uw vader in het geheim een derde keer trouwde, zonder medeweten van uw stiefmoeder, valt bovendien ook geenszins te rijmen met uw bewering dat uw stiefmoeder de plak zwaaide en dat uw vader uit schrik voor uw stiefmoeder niets over uw moeder wilde vertellen (zie supra). Uw hierop gewezen en om verduidelijking gevraagd, stelt u dan dat uw vader in het geheim trouwde omdat hij uw stiefmoeder misschien een lesje wou leren (zie CGVS 2 p. 12). Het hoeft geen betoog dat dit alles geen steek houdt. Bovendien kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan uw relaas als zou uw moeder zijn vertrokken en u nooit iets over haar vernam of zelf achter haar vroeg en niet eens kan zeggen wat de reden was van het stilzwijgen aangaande uw moeder. Temeer daar u verklaart dat toen u zeventien jaar oud was uw nicht u plots inlichtte over de huidige verblijfplaats van uw moeder in Iran (zie CGVS II, p.5 en 6). Gevraagd hoe zij hiervan weet had, zegt u dat haar moeder de zus van uw vader was en het zo wist. Verder gevraagd naar waarom uw nicht wel op de hoogte was en u niet daar zij de informatie van uw vader verkreeg zegt u wederom dat u dit niet weet. U voegt nog toe dat uw familie uw nicht waarschijnlijk bedreigde om het niet te vertellen aan u maar zegt dat u het eigenlijk niet weet. U weet ook niet wie haar dan bedreigd zou hebben (zie CGVS II, p.6). Bovenstaande is allemaal zeer vaag te noemen en laten op geen enkele manier toe de ware toedracht te achterhalen.

Ook over de rest van uw familieleden biedt u weinig zicht en zijn uw verklaringen allesbehalve overtuigend. Zo zegt u bij DVZ dat u één broer, genaamd [A.], en nog een aantal halfbroers- en zussen heeft langs vaderskant maar deze niet kent (zie DVZ, vraag 19). Echter, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat [A.] eigenlijk uw halfbroer is en u enig kind van uw vader en moeder bent (zie CGVS I, p.5). Dat u eerst beweert dat [A.] uw broer betreft en dan plots zegt dat hij uw halfbroer is, valt al moeilijk te rijmen. Het wordt echter nog vreemder als u plots tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw zegt dat [A.] wel degelijk uw broer betreft en geen halfbroer (zie CGVS II, p.4 en 5). Om dan nog geen tel later uw verklaringen wederom te wijzigen door te zeggen dat [A.] toch niet uw broer is maar wel uw halfbroer (zie CGVS II, p.7). Dat u om de haverklap uw verklaringen omtrent uw (half)broer wijzigt, is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Ook beweert u nog verscheidene halfbroers- en halfzussen langs vaderskant te hebben, echter hier bent u zo mogelijks nog vager over te noemen. Zo verklaarde u bij DVZ verscheidene halfbroers- en zussen te hebben langs vaderszijde maar noemt u geen enkele naam en zegt u dat u deze niet kent (zie DVZ, vraag 19). Dan tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw vader nog één andere dochter heeft bij een andere vrouw (zie CGVS II, p.5), om enkele tellen later te verklaren dat uw vader samen met uw stiefmoeder drie zonen en een dochter had waar u dan plots de namen wel van kan geven (zie CGVS II, p.7). U verklaart voorts niet te weten waar zij zich bevinden en zegt nooit contact met hen te hebben gehad (zie CGVS II, p.7). Echter vervolgens zegt u dat ze, net als u, bij uw vader en stiefmoeder woonden (zie CGVS II, p.7). Geconfronteerd met uw ongerijmde en onduidelijke verklaringen zegt u dan dat u enkel op uw kamer diende te blijven en als "een hond werd behandeld" (zie CGVS II, p.7). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat het wel zeer vreemd is dat u in hetzelfde huis woonde als hen maar hen nooit zag, zegt u plots dat u wel contact met hen had, maar geen 'ernstig contact' (zie CGVS II, p.7). Voor de zoveelste keer dient er geconstateerd te worden dat u uw verklaringen om de haverklap wijzigt, waardoor u het CGVS niet in staat stelt zicht te krijgen op wie u bent en wat uw netwerk in Irak was, dan wel op heden is.

Ten slotte bent u ook aangaande uw vader allesbehalve eenduidig te noemen. Zo zegt u dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Iran en naar Irak verhuisde. Naar u stelt heeft hij zowel de Iraanse als de Iraakse nationaliteit (zie CGVS I, p.4). Echter uit beschikbare informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Iran niet toelaat dubbele nationaliteit te bezitten. Het is dus onmogelijk dat uw vader zowel de Iraanse als de Irakese nationaliteit bezat. Hiernaar gevraagd herhaalt u nogmaals dat uw vader beide nationaliteiten had (zie CGVS II, p.13). Zelfs geconfronteerd met

het feit dat de Iraanse autoriteiten het niet toelaten een dubbele nationaliteit te bezitten blijft u bij het feit dat dit mogelijk is (zie CGVS II, p.14). Bovendien beweert u verscheidene keren met uw vader naar Iran te zijn gegaan als u zich slecht voelde en uw vader u er even mee tussenuit nam (zie CGVS II, p.4). Echter jullie beiden zouden altijd illegaal de grens zijn overgestoken aangezien uzelf niet over de Iraanse nationaliteit beschikt (zie CGVS II, p.9 en 14). Dat uw vader de dubbele nationaliteit zou hebben gehad maar dan niets probeerde te regelen voor u zodat jullie beiden legaal naar Iran konden reizen is weinig overtuigend te noemen. Immers telkens illegaal de grens oversteken met behulp van smokkelaars moet danig veel moeite en geld hebben gekost terwijl uw vader, als Iraans staatsburger, probleemloos ook voor u gewoon de Iraanse nationaliteit zou hebben kunnen aanvragen. Beschikbare informatie toont immers aan dat de Iraanse nationaliteitswetgeving zich ondermeer steunt op het principe van 'jus sanguinis', waardoor éénieder geboren uit een Iraanse vader eveneens recht heeft op het Iraans staatsburgerschap. Dat hij zogezegd 'geen aandacht gaf' aan uw vraag om voor u ook de Iraanse nationaliteit te regelen is een weinig overtuigend antwoord gegeven bovenstaande (zie CGVS II, p.14). Bovendien strookt het ook geenszins dat u enerzijds aanhaalt dat uw vader geen aandacht besteedde aan u en dat u thuis altijd op uw kamer moest blijven en 'als een hond behandeld werd' (zie supra), maar dat uw vader dan meermaals de moeite en kosten op zich zou nemen om u illegaal mee te nemen naar Iran bij zijn familie 'telkens u depressief was' (CGVS 2 p. 4).

U blijft mist spuiten aangaande verschillende essentiële elementen waardoor u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt een duidelijk beeld te hebben van wie u bent, vanwaar u afkomstig bent en wat uw netwerk was / is.

Voorts kan er aan uw geschetste achtergrond als zou u mishandeld zijn door uw familie geen enkel geloof gehecht worden. Zo beweert u dat uw vader hertrouwde met uw stiefmoeder en u sindsdien van al uw rechten beroofd werd (zie CGVS II, p.4 en 6). Zo zou u onder druk van uw stiefmoeder geen identiteitsdocumenten hebben verkregen en werd u gedwongen bij uw oom en tante te verblijven tot uw dertien jaar (zie CGVS II, p.6 en 13). Aan uw eerste bewering, namelijk het ontbreken van identiteitsdocumenten in uw hoofde, werd reeds supra aangetoond dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden. Ook heeft het CGVS twijfels bij het feit dat u zogezegd onder dwang van uw stiefmoeder diende te verhuizen naar uw oom en tante. Immers als u dertien jaar oud was, mocht u ineens terug bij uw vader en stiefmoeder komen wonen (zie CGVS II, p.3). Dat uw stiefmoeder u uit de buurt wilde hebben, maar dan toch ineens besloot dat u terug mocht komen is weinig aannemelijk te noemen. Hiernaar gevraagd zegt u dat uw stiefmoeder besloot dat u oud genoeg was om als knecht gebruikt te worden. U zegt voorts dat u opgesloten zat in een kamer waar u enkel uit mocht komen om het huis te poetsen (zie CGVS II, p. 7 en 11). Echter gevraagd om een dag in detail te beschrijven komt u niet verder dan te zeggen dat u 'leefde als een normaal mens' en 'ontbeet en dan poetste', hetgeen weinig doorleefde antwoorden te noemen zijn (zie CGVS II, p.11). Ook bent u wederom tegenstrijdig te noemen. Zo verklaart u eerst dat u nooit naar buiten mocht en als een hond werd behandeld, om vervolgens dan weer te verklaren dat u alleen met vriendinnen naar buiten mocht (zie CGVS II, p.11). Behalve het feit dat deze tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid aantasten, valt het moeilijk te rijmen dat u zogezegd opgesloten leefde en als slaaf werd behandeld maar u dan wel alleen het huis mocht verlaten met vriendinnen. Ook zou u verhinderd zijn geweest door uw stiefmoeder naar school te kunnen gaan (zie CGVS II, p.12). Echter hieromtrent bent u voor de zoveelste keer tegenstrijdig te noemen. Zo verklaarde u bij DVZ dat u tot de derde graad middelbare school les zou gevolgd hebben (zie DVZ, vraag 11). Echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u plots maar tot de vijfde graad lagere school les te hebben gevolgd en dit op uw eigen initiatief toen u vijftien à zestien jaar oud was (zie CGVS I, p.6 en 8). Dat uw verklaringen bij DVZ en CGVS niet overeenkomen, is weerom een element wat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid hieromtrent. Bovendien bent u allesbehalve overtuigend wat betreft de manier hoe erin zou geslaagd zijn toch school te lopen. U regelde dit op u eigen initiatief. Zo zegt u hierover dat er activisten waren die zorgen dat vrouwen naar school kunnen gaan en u dit via een vrouw hoorde. Echter gevraagd naar wie deze vrouw was, kan u dit niet eens met zekerheid zeggen (zie CGVS II, p.12). Bovendien druist dit dan ook weer in tegen uw eerdere beweringen dat u altijd thuis zat opgesloten en als een slaaf werd behandeld. Waarom uw stiefmoeder, die u voordien altijd zou verboden hebben naar school te gaan, dan nu plots wel zou hebben ingestemd is ook geenszins duidelijk. U werd ten slotte gevraagd hoe uw stiefmoeder u zo kon behandelen waarop u zegt dat uw vader schrik van haar had aangezien hij een eerder mislukt huwelijk achter de rug had en dit niet opnieuw wenste (zie CGVS II, p.12). Hij had schrik dat uw stiefmoeder hem zou verlaten met de kinderen (zie CGVS II, p.12). Hierboven werd reeds duidelijk aangetoond dat dit niet wordt aangenomen, gelet op uw verklaringen aangaande zijn derde geheime huwelijk die geen steek hielden (zie supra). U blijft ongerijmdheden uiten doorheen al uw verklaringen en rijgt de onaannemelijkheden aaneen wanneer u hier om verduidelijking wordt gevraagd. Het mag duidelijk zijn dat dit uw geloofwaardigheid enkel verder onderuit haalt.

Ook uw profiel als alleenstaande vrouw toont u geenszins aan. Dit blijkt niet alleen uit uw steeds wisselende en tegenstrijdige verklaringen aangaande uw netwerk in Irak (zie supra), doch ook uit uw verder compleet onduidelijke en onaannemelijke verklaringen aangaande uw echtgenoot.

Zo haalt u ten eerste aan dat u huwde met een Syriër, genaamd [A.M.B.], in 2008 en zwanger werd van hem, maar hij zou tijdens uw zwangerschap naar Duitsland zijn gegaan waarna u niets meer van hem vernam. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u hieromtrent niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u weerom op geen enkele manier weet te staven. Van het bestaan van uw (ex-)echtgenoot, jullie (religieuze) huwelijk noch zijn vertrek in 2008 legde u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor.

Dit terzijde, u verklaarde dat uw man in 2008 vertrok en u momenteel geen contact meer met hem heeft (zie CGVS, p.6, 7 en 8). Hieromtrent legt u echter weerom heel wat tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u bij DVZ – dit pas nadat u met informatie voorhanden in uw dossier werd geconfronteerd – toe dat u in 2013 Irak al eens verliet omdat u uw man in Duitsland wilde vervoegen. U reisde tot Oostenrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen ook gestaafd wordt door de Eurodac-hit toegevoegd aan het administratieve dossier. Nadien zou u echter vrijwillig zijn teruggekeerd naar Irak omdat u vernam dat uw man hertrouwd was (zie gehoor DVZ, vraag 35-42). Zoals reeds supra beschreven, verzweeg u uw eerdere verblijf in Oostenrijk aanvankelijk bij het CGVS.

Ook verklaarde u dat u reeds na de geboorte van uw dochter te weten kwam dat uw man hertrouwd was (zie CGVS I, p.6). Dit terwijl u bij DVZ verklaarde pas na uw reis naar Europa in 2013 – uw dochter was toen reeds 4 jaar over het bestaan van een andere vrouw op de hoogte kwam (zie DVZ, vraag 35-42). Dit is weerom tekenend.

Bovendien bent u vaag te noemen omtrent de omstandigheden waarin uw man in 2008 vertrok. Zo verklaart u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij als enige reden voor zijn vertrek aangaf dat hij niet graag in Irak was, verder niets. Uw man zou u niet veel gezegd hebben. Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins wordt aangenomen, niet in het minst daar u jullie relatie, naar u stelt, een liefdeshuwelijk zou geweest zijn, u op het moment van zijn vertrek zwanger zou geweest zijn van jullie kind en er aldus kan verwacht worden dat er toch afspraken zouden gemaakt zijn (CGVS I, p. 5 zie CGVS I, p.6). Bovendien verklaarde u later tijdens uw tweede onderhoud dan weer dat u met uw man meereisde tot Turkije maar jullie werden teruggestuurd naar Irak waarop uw man een tweede poging deed zonder u (zie CGVS II, p.18). Gevraagd naar waarom u dit niet eerder verklaarde, zegt u dat u dit niet gevraagd werd (zie CGVS II, p.18). Dit is niet dienstig. Het komt aan u, als verzoeker om internationale bescherming, toe om duidelijke verklaringen af te leggen zodat een duidelijk beeld kan geschetst worden van uw situatie en omstandigheden. U werd meermaals expliciet gevraagd naar eerdere verblijfplaatsen en de omstandigheden van het vertrek van uw man.

Ook over het ontbreken van elk contact met uw echtgenoot stroken uw verklaringen niet. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst dat u het bedrog van uw man ontdekte door een foto van een andere vrouw op zijn facebook te zien waarna u geen contact meer zou hebben gehad om even later plots op te merken dat u het te weten kwam doordat u hem belde en er een vrouw opnam (zie CGVS I, p.6). Opnieuw kan u niet overtuigen.

Uit wat u verder laat optekenen blijkt dat u zelfs niet eens zekerheid blijkt te hebben omtrent het beweerde tweede huwelijk van uw echtgenoot.

U verklaarde dat u 's nachts naar uw man belde en dat een Arabischsprekende vrouw opnam die zei dat ze de advocaat was en dat uw man gearresteerd was. U geloofde haar niet en nam verder nooit nog contact want u dacht dat hij hertrouwd was (zie CGVS II, p.18). Het hoeft geen betoog dat dit allesbehalve ernstig kan genoemd worden. Dat u niet eens de moeite nam te verifiëren of wat die vrouw zei misschien de waarheid betrof en u niet met zekerheid zou willen nagaan of uw man – de vader van uw kind – effectief gearresteerd was, dan wel waarom en wat er dan verder zou gebeuren, is volstrekt onlogisch.

Dat u op heden een gescheiden vrouw bent, toont u op geen enkele manier aan.

In het licht van al voorgaande mag het duidelijk zijn dat u het door het afleggen van ongerijmde, vage en compleet onaannemelijke verklaringen, en dit aangaande verschillende essentiële elementen van uw relaas, uw complete nalatigheid enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen betreffende uw identiteit, dan wel uw relaas, én uw volstreekte onmogelijkheid hiervoor een duidelijke en overtuigende

verklaring te geven, op geen enkele manier heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die in het kader van een verzoek om internationale bescherming op uw schouders rust.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq**:

Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

U werd daarom tijdens beide persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS dd. 31 januari 2024 en 3 april 2024 **uitdrukkelijk en herhaaldelijk** gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten en uw medewerkingsplicht dienaangaande. U werd in de loop van beide persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u geen zicht bood op uw identiteit en verblijfplaatsen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Iraakse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Irak afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande beslissing blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In verband met de e-mail die het CGVS op 19 februari 2024 ontving met daarin enkele opmerkingen bij de notities van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat. Deze kunnen echter geen diep ander zicht werpen op bovenstaande opmerkelijke vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat zij ernstige mentale problemen heeft en reeds meerdere malen verzocht heeft om haar naar een psycholoog te gaan, maar dit op heden nog niet gebeurd is. Zij wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijke onderhoud ook melding gemaakt heeft van haar mentale problemen en verwijt de commissaris-generaal hiermee geen rekening gehouden te hebben. Zij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor geschonden werd.

Vervolgens betwist zij dat zij gekend zou staan onder een andere naam. Zij volhardt in haar verklaringen dat zij geen identiteitsbewijs kan voorleggen aangezien zij bij haar geboorte nooit geregistreerd werd in Irak. Ook later gebeurde er volgens haar geen enkele registratie, aangezien haar stiefmoeder dit niet wilde

omdat zij vreesde dat zij aanspraak zou kunnen maken op de mogelijke erfenis van haar vader. Aangezien zij niet geregistreerd was en de vader van haar dochter niet meer in Irak was, kon zij ook haar dochter niet laten registreren, zodat zij beiden geen identiteitsdocumenten hebben. Zij wist erop dat zij nood had aan een mannelijke verwant of vertegenwoordiger om dergelijke aanvraag in te dienen, wat blijkt uit de EUAA *Country of Origin Information Report* van mei 2024, en haar vader haar dus niet wilde registreren.

Voorts licht zij toe dat zij, hoewel het leven niet makkelijk was zonder identiteitsdocumenten, er toch in slaagde bepaalde obstakels te omzeilen dankzij haar overlevingsinstinct. Zo zou ze via bemiddeling op latere leeftijd zijn kunnen starten met school. Daarnaast zou zij met haar familie illegaal de grens met Iran overgestoken hebben en zouden ze voorbij de grens opgehaald zijn, zodat ze niet gecontroleerd werden aan de controleposten.

Zij erkent vervolgens dat zij haar verschillende adressen en verblijfplaatsen door elkaar gehaald heeft en wijt dit aan stress en aan haar psychologische problemen en geheugenproblemen. Zij licht toe dat zij in werkelijkheid, en voor zover zij het zich kan herinneren, eerst bij haar oom en tante in de wijk Arbat verbleef, dan enkele jaren in Iran, om vervolgens bij haar vader in Rosh Qalat te gaan wonen en nadien in de wijk Kaniba. Zij voegt toe dat zij na haar echtscheiding tot de dood van haar vader terug bij hem ging wonen en nadien alleen met haar dochter verhuisde naar een kamer die zij van een oudere vrouw, genoemd K., huurde.

Voor wat betreft haar netwerk wijst zij erop dat zij tijdens haar gehoor bij de DVZ wel degelijk haar moeder bij nam had genoemd en had gezegd dat ze nog woonachtig was in Suleimaniya. Het gaat volgens haar om een misverstand, nu zij het wel degelijk had over haar stiefmoeder. Zij legt uit dat zij haar moeder nooit gekend heeft omdat haar ouders uit elkaar zijn gegaan toen zij heel klein was, dat haar familie het haar verbood vragen te stellen over haar moeder en dat haar ooms haar vertelden dat haar moeder dood was. Het is pas toen zij 17 jaar werd, dat zij van haar nicht vernam dat haar moeder hertrouwd zou zijn met een Iraniër en zich in Iran zou bevinden. Zij voegt toe nauwelijks of niets van haar moeder te weten, zodat ze die informatie gewoonweg niet kan geven.

Zij legt vervolgens uit dat zij het enige kind is van haar biologische ouders en dat A. haar halfbroer is. Zij erkent dat zij verschillende halfbroers-en halfzussen had, maar dat zij steeds op haar kamer moest blijven waardoor zij geen contact had met de rest van het gezin.

Voor zover zij op de hoogte is, zou haar vader zowel de Iraanse als Iraakse nationaliteit hebben. Zij stelt dat dit wel degelijk mogelijk is aangezien de Iraanse overheid niet op de hoogte wordt gebracht wanneer iemand een andere nationaliteit verkrijgt. Zij legt uit dat haar vader wilde vermijden dat de Iraanse overheid hiervan kennis zou krijgen en dat hij daardoor met haar op illegale wijze de grens overstak.

Voorts kaart zij aan dat het loutere feit dat zij enkele privileges kreeg, namelijk dat zij naar school mocht en sporadisch naar buiten mocht gaan met vriendinnen, niet betekent dat zij thuis niet zou zijn mishandeld of niet als huisslaaf gebruikt zou zijn.

Volgens haar wordt onterecht geoordeeld dat zij geen bewijs levert van haar profiel als alleenstaande vrouw. Zij benadrukt dat het duidelijk is dat zij alleen naar Oostenrijk en naar België is gereisd, zij al jaren alleenstaande moeder is en er geen enkele man *in the picture* is, zodat wel degelijk kan aangenomen worden dat zij een alleenstaande vrouw is.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betoogt zij dat zij, los van de regio waarvan zij afkomstig is en/of waar zij woonachtig was, alleen al omwille van het feit dat zij een (alleenstaande) vrouw is, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Irak. Zij verwijst in dit verband naar het rapport van EUAA *Country of Origin Information Report, Iraq Country Focus* van mei 2024, waaruit volgens haar blijkt dat vrouwen in Irak – en inzonderheid alleenstaande vrouwen – het slachtoffer zijn van verschillende vormen van discriminatie en geweld. Zij voegt toe dat zij bovendien extra problemen ondervinden zal omwille van het feit dat zij niet over identiteitsdocumenten beschikt, waarvoor zij opnieuw verwijst naar voormeld rapport van EUAA. Zij stelt dat er in Irak wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, zodat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoekster brengt geen enkel medisch of psychologisch attest bij die haar beweringen, dat zij lijdt aan ernstige mentale problemen waarmee de commissaris-generaal geen rekening gehouden zou hebben, kunnen onderbouwen, waardoor zij niet verder komt dan het uiten van blote beweringen.

Bovendien kan uit een lezing van de persoonlijke onderhouden niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitief vermogen dermate zou zijn aangetast zodat zij niet in staat was de asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

Evenmin is zij in haar verzoekschrift in staat te concretiseren wat haar ernstige mentale problemen dan wel zouden zijn en in welke mate of op welke wijze die van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen.

Verzoeksters betoog, dat zich beperkt tot blote beweringen, mist aldus iedere grondslag en is niet van die aard om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal, dat er tijdens de persoonlijke onderhouden geen bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren, te weerleggen.

De motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de bijzondere procedurele noden, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster bovendien onbesproken gelaten. In de beslissing wordt er terecht op gewezen dat (i) verzoekster pas melding maakte van haar mentale problemen op het moment dat zij, op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud, geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid in haar relaas (NPO II, p. 19); (ii) uit de twee persoonlijke onderhouden niet blijkt dat zij omwille van beweerdde mentale problemen het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden nu zij dit op geen enkele moment aangaf; (iii) zij geen enkel document dat haar verklaring, dat zij al herhaaldelijk de bijstand van een psycholoog heeft verzocht, kan voorleggen.

Verzoeksters uiterst summiere kritiek in haar verzoekschrift, doet de motieven in dit verband in de bestreden beslissing aldus niet wankelen.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaart Irak verlaten te hebben omwille van de bedreigingen die zij ontving van haar neven, die haar dochter beschouwen als een bastaardkind omdat zij slechts religieus getrouwd was. Omdat de familie van haar man ermee dreigde haar dochter te ontvoeren, zodat ze haar kunnen uithuwelijken, en omwille van de slechte situatie in Irak, besloot ze Irak, samen met haar dochter, te verlaten (NPO, p. 7-8; 11).

4.4.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij niet aan haar medewerkingsplicht voldaan heeft daar zij geen zicht geeft op haar identiteit, op haar opeenvolgende woonplaatsen en op haar netwerk. Daarnaast wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar geschetste achtergrond als zou zij mishandeld zijn door haar familie, aan haar profiel als alleenstaande vrouw en omtrent de omstandigheden waarin haar man in 2008 zou zijn vertrokken en zou zijn hertrouwd.

4.4.3. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

4.4.3.1. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift dat zij gekend zou zijn onder een andere naam en volhardt hiermee in haar verklaringen afgelegd bij het CGVS (NPO I, p. 3: *'ooit andere naam gebruikt? Bent u nog bekend onder andere identiteiten: nee'; Hebt u tijdens uw reisweg een andere identiteit gebruikt? Helemaal niet'*; AD CGVS, Verklaring DVZ 04.10.2022, punt 3). Nochtans blijkt het tegendeel uit de stukken uit het administratief dossier. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming ingediend in Oostenrijk, staat verzoekster gekend als M.T., geboren op 1.1.1976, met de Iraakse nationaliteit (AD CGVS, deel DVZ, document *'Federal Office for Migration and Asylum'* van 10 oktober 2022). Bovendien heeft verzoekster ontkend dat zij reeds in een ander land verzocht had om internationale bescherming (AD CGVS, Verklaring DVZ, 04.10.2022, punt 32). Haar handelen wijst erop dat zij dit

verborgen trachtte te houden voor de Belgische asielinstanties, wat reeds – hoewel niet doorslaggevend – nefast is voor haar algehele geloofwaardigheid.

4.4.3.2. Bovendien is verzoekster niet in staat om haar ware identiteit aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Zij legde ter staving van haar beschermingsverzoek geen enkel document neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, leeg). Zij verklaarde dat zij, net zoals haar dochter, nooit in bezit geweest is van enig identiteitsstuk (NPO I, p. 7). De commissaris-generaal hecht hieraan, op goede gronden, geen geloof. Ten eerste is het niet mogelijk dat verzoekster bij haar geboorte niet geregistreerd werd en door niemand geregistreerd wilde worden onder invloed van haar stiefmoeder (NPO II, p.13) nu haar biologische ouders pas uiteengingen toen zij al drie jaar oud was (NPO II, p. 5). Dit betekent immers dat haar stiefmoeder pas in beeld kwam toen verzoekster minstens al drie jaar oud was waardoor niet kan worden ingezien hoe die dan een invloed heeft kunnen uitoefenen bij haar geboorte of de eerste jaren erna. Ten tweede biedt het feit dat zelfs indien haar stiefmoeder haar registratie zou hebben verhinderd, geen verantwoording voor de vaststelling dat verzoekster zelf later niet de nodige stappen heeft gezet om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Ten derde stroken haar verklaringen niet met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Identiteitsstukken zijn immers vereist voor de inschrijving op school alsook voor de toegang tot gezondheidszorg (AD CGVS, landeninformatie, Algemeen ambtsbericht Irak november 2023, p. 39) en verzoekster heeft wel degelijk toegang gehad tot scholing in Irak (AD CGVS, Verklaring DVZ 04.10.2022, punt 11; NPO I, p. 8 en NPO II, p.11) en kon bovendien beroep doen op medische bijstand in een ziekenhuis (NPO II, p. 15). Daarnaast valt haar verklaring nooit identiteitsdocumenten gehad te hebben, niet te rijmen met haar toegang tot huisvesting (NPO II, p. 14), met haar heen en weer gereis vanuit Irak naar Iran (NPO II, p. 4) en met haar reis in 2013 naar Europa, waarna zij via IOM terug naar Irak zou zijn teruggekeerd (NPO II, p. 20). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het onvermijdelijk is dat men bij binnenlandse reizen controleposten passeert en het bij controles vereist is om identiteitsstukken voor te leggen (AD CGVS, landeninformatie, Algemeen ambtsbericht Irak november 2023, p. 39), waardoor het allerminst aannemelijk is dat verzoekster, hoewel zij geregeld heen en weer reisde tussen Irak en Iran (NPO II, p. 4) nooit problemen zou hebben gekend. Hierbij komt nog dat zij bij de DVZ verklaarde legaal verbleven te hebben in Irak (AD CGVS, Verklaring DVZ, 04.10.2022, punt 42) en dat zij in 2013 legaal met het vliegtuig Oostenrijk is binnen gereisd alsook vanuit Oostenrijk vrijwillig terugkeerde naar Irak met behulp van IOM (*ibid.*, vraag 35). Verzoekster slaagt er niet in te verklaren hoe zij legaal in Irak kan verblijven, zonder dan in bezit te zijn van identiteitsdocumenten. Ook de vaststelling dat, voor vrijwillige terugkeer met IOM, enige vorm van identificatie noodzakelijk is (AD CGVS, landeninformatie, stuk 4 vrijwillige terugkeer – Fedasil, p. 14-15) staat haaks op haar verklaringen in verband met de afwezigheid van enige identiteitsdocumenten. In haar verzoekschrift is zij niet in staat hierop een ander licht te werpen nu zij er simpelweg in volhardt dat zij illegaal de grens overstak met Iran en ze nooit gecontroleerd werd aan de grensposten, waarmee zij volledig voorbijgaat aan de landeninformatie uit het administratief dossier. Bovendien strookt haar betoog, dat haar leven niet gemakkelijk was zonder identiteitsdocumenten, niet met haar verklaring, dat zij omwille van het gebrek aan documenten nooit problemen gekend heeft (NPO II, p. 15). Dat zij aldus nooit in het bezit geweest is van een identiteitsdocument is volstrekt ongeloofwaardig, waardoor het sterke vermoeden rijst dat zij deze allicht moedwillig achterhoudt om bepaalde essentiële informatie verborgen te houden voor de asielinstanties. Door louter te volharden in haar verklaringen en hierbij nog te verwijzen naar de EUAA *Country of Origin Information Report* van mei 2024, waaruit volgens haar blijkt dat zij nood had aan een mannelijke verwant of vertegenwoordiger om een aanvraag tot registratie in te dienen en dat haar vader haar niet wilde registreren, doet aan voorgaande vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij nooit in bezit is geweest van identiteitsdocumenten. De geloofwaardigheid ervan kan niet worden hersteld door een verwijzing naar een algemeen rapport. Voorts legt verzoekster inconsistente verklaringen af over de identiteitsdocumenten van haar dochter, waar zij eerst stelt dat ze niet weet of haar dochter een geboorteakte heeft, om dan onmiddellijk toe te voegen dat haar geboorteakte 'alleszins niet meer beschikbaar is' (NPO II, p. 13). Opnieuw strookt haar verklaring, dat haar dochter naar school is gegaan (NP II, p. 12) niet met de algemene landeninformatie net zomin als het feit haar dochter haar vergezelde naar Oostenrijk, van waaruit zij met IOM is teruggekeerd naar Irak (zie *supra*).

Het vermoeden dat zij haar identiteitsdocumenten wenst achter te houden, wordt nog meer versterkt door haar verklaring dat zij ook verschillende jaren gewoond heeft in Iran (NPO I, p. 3; NPO II, p. 3) en dat haar vader ook over de Iraanse nationaliteit beschikte (NPO I, p. 4). Voorts schept verzoekster geen duidelijkheid over de duur van haar verblijf in Iran, waar zij eerst aangeeft dat zij er vijf à zes jaar heeft gewoond (NPO I, p. 3), om vervolgens aan te stippen dat het gaat over een verblijf van drie à vier jaar (NPO II, p. 3). Nu verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar opeenvolgende verblijfplaatsen buiten Irak, kan niet worden uitgesloten dat zij reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat dat land als een veilig derde land in

de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komt te vervallen, zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing (AD CGVS, landeninformatie, Algemeen ambtsbericht Iran, mei 2022, p. 23-24). Evenmin legt zij consistente verklaringen af over haar verblijfplaatsen binnen Irak, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt beoordeeld: *“Ook over uw opeenvolgende woonplaatsen bent u geenszins eenduidig te noemen. Zo beweerde u bij DVZ altijd in de wijk Kaniba in de stad Suleimaniya te hebben gewoond en enkel het laatste jaar in een andere wijk, i.c. Rosh Qalat, te hebben gewoond (zie DVZ, vraag 10). Echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u geboren te zijn in de wijk Bakrajo en daarna te hebben gewoond in de wijk Arbat bij uw tante tot u zeven jaar oud was. Nadien zou u hebben verbleven bij uw oom in een andere wijk in Suleimaniya waarvan u de naam niet weet. Uw laatste adres was tevens bij uw oom. Tussendoor zou u nog hebben verbleven bij uw vader en stiefmoeder en ook nog een periode van vijf à zes jaar in Iran (zie CGVS I, p.3 en 4). Deze verklaringen bij DVZ en CGVS vallen dan ook moeilijk te rijmen met elkaar. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS bent u wederom tegenstrijdig te noemen met uw eerdere verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen. Nogmaals gevraagd naar uw verblijfplaatsen verklaarde u dat u tot uw dertien jaar altijd in de wijk Arbat hebt gewoond bij uw oom en tante langs vaderszijde (zie CGVS II, p.2 en 3). U vermeldt hierbij echter geenszins de verhuis van uw tante naar uw oom die in een andere wijk woonde toen u zeven jaar was, zoals u eerder wel verklaarde. Bovendien zegt u verder dat u drie à vier jaren zou hebben verbleven in Iran en geen vijf à zes jaren zoals u eerder verklaarde (zie CGVS II, p.3). Ook zegt u dat u nadat u terug bij uw vader ging wonen in de wijk Rosh Qalat verbleef, maar in 2005 à 2006 verhuisde naar de wijk Kaniba (zie CGVS II, p.8). Wederom is dit tegenstrijdig te noemen met uw eerdere verklaringen bij DVZ, namelijk als zou u altijd in Kaniba hebben gewoond en enkel een jaar voor uw vertrek naar Rosh Qalat zijn verhuisd. Ten slotte verklaart u dat uw laatste adres een huurappartement in Kaniba betrof, waar u alleen met uw dochter verbleef. Van hieruit zou u Irak hebben verlaten (zie CGVS II, p.14 en 17). Dit valt wederom geenszins te rijmen met uw eerdere verklaringen daar u bij DVZ verklaarde dat uw laatste adres voor vertrek de wijk Rosh Qalat was en bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw laatste adres bij uw oom in een voor u onbekende wijk was (zie CGVS I, p.4). Wat u laatste versie van de feiten betreft, i.c. dat u met uw dochter alleen in een huurappartement zou gewoond hebben, moet eveneens worden opgemerkt dat uw verklaringen ook geenszins kunnen overtuigen.*

Zo verklaart u eerst dat u nadat uw man u verliet – dat u gescheiden zou zijn en thans een alleenstaande vrouw bent maakte u overigens ook totaal niet aannemelijk (zie infra) - nog een jaar bij uw vader woonde en u nadien alleen woonde met uw dochter bij een oudere vrouw waar u een kamer bij huurde (zie CGVS II, p.8 en 9). Echter, nog geen tel later zegt u eigenlijk niet te weten wanneer u uw ouderlijke huis verlaten hebt (zie CGVS II, p.9). Nadat u nogmaals herinnerd werd aan uw medewerkingsplicht zegt u dat u tot de dood van uw vader in 2017 in uw ouderlijke huis woonde (zie CGVS II, p.9). Echter in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u pas een jaar voor uw vertrek uit Irak in 2022 door uw stiefmoeder uit huis te zijn gezet (zie CGVS I, p.10). Hieruit volgt dat u dan tot 2021 bij uw stiefmoeder zou hebben gewoond. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweringen omtrent de slechte band met uw stiefmoeder temeer daar het geen steek houdt dat zij u dan na het overlijden van haar man – uw vader – in 2017 (zie supra) nog een viertal jaar bij haar zou hebben laten inwonen.

Uw ongeloofwaardigheid blijkt verder ook duidelijk gezien wat volgt. Wat deze ‘oudere vrouw’ betreft bij wie u als alleenstaande vrouw zou gewoond hebben, zegt u dat zij u aan werk hielp, voor uw kind zorgde als u ging werken en u een kamer verhuurde, hetgeen impliceert dat zij een belangrijke persoon in uw leven was en u toch een nauwe band met haar had. U dan verder gevraagd naar deze vrouw, kan u evenwel niets zeggen. U blijkt enkel te weten dat ze haar Khadija noemden (zie CGVS II, p.14). Dat u niets over deze vrouw kan zeggen, zelfs niet eens met zekerheid blijkt te weten wat haar voornaam is, is niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas en niettemin gezien u de zorg van uw dochtertje aan haar zou hebben toevertrouwd.

Dat u verder in die periode als afwasser in een restaurant zou hebben gewerkt maar hier dan voorts niet eens de naam van het restaurant kan geven (zie CGVS II, p.14), holt uw waarachtigheid wel degelijk verder uit.

U maakt het aldus onmogelijk zicht te krijgen op uw verblijfplaatsen en -situatie voor uw vertrek uit Irak.” Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat zij verschillende adressen en verblijfplaatsen door elkaar gehaald heeft. Waar zij dit wijt aan stress en aan haar psychologische en geheugenproblemen, kan zij niet gevolgd worden. Niet alleen heeft verzoekster geen enkele medische documenten voorgelegd ter staving van haar psychologische of geheugenproblemen (zie supra), bovendien, en hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit haar niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en te voldoen aan de medewerkingsplicht. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens haar persoonlijk onderhoud wordt voorts op geen enkele wijze in

concreto aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar zij nog toevoegt dat zij, in werkelijkheid en voor zover zij het zich kan herinneren – eerst bij haar oom en tante in de wijk Arbat verbleef, dan enkele jaren in Iran, om vervolgens bij haar vader in Rosh Qalat te gaan wonen en nadien in de wijk Kaniba – verantwoordt zij op geen enkele wijze haar inconsistente verklaringen ten tijde van de persoonlijke onderhouds en kan zij de vaststellingen hieromtrent niet in een ander daglicht plaatsen. Het louter bevestigen van één versie van de feiten, zonder op gedegen wijze te verantwoorden waarom een andere versie naar voren werd gebracht, kan niet beschouwd worden als een dienstig verweer.

4.4.3.3. Verzoeksters verklaringen omtrent haar netwerk in Irak en meer bepaald over haar ouders zijn eveneens tegenstrijdig en uitermate vaag, waardoor er in de bestreden beslissing op goede gronden op wordt gewezen dat zij hier evenmin enig zicht kan bieden. Verzoeksters verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij haar moeder nooit gekend heeft, zij zelfs haar naam niet weet en dan pas van een nicht vernomen heeft, toen zij zelf al zeventien jaar was, dat haar moeder in Iran zou verblijven (NPO II, p. 5), klemmt met haar verklaringen afgelegd bij de DVZ. Op de vraag om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar herkomstland, verklaart verzoekster onder meer dat haar ouders geen problemen wilden en dat haar moeder vreesde dat haar broer haar iets zouden aandoen (AD CGVS, vragenlijst, punt 3.5). Gevraagd naar haar ouders, gaf verzoekster aan dat haar moeder, A.S. genaamd, in Sulaymaniah verblijft (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 13). Hierbij komt dat verzoekster geen enkele documenten neerlegt ter ondersteuning van haar familiaal netwerk, waardoor zowel de commissaris-generaal als de Raad hierover in het ongewisse blijven gelet op haar tegenstrijdige verklaringen. De wederom loutere bevestiging in het verzoekschrift van één versie van de verklaringen, met name deze afgelegd bij het CGVS, is niet van aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien houdt het louter opteren voor één versie geen verklaring in waarom elders een andere versie van dezelfde gebeurtenissen werd naar voor gebracht, waardoor verzoeksters betoog wederom niet dienstig is. Voorts worden ook de motieven die betrekking hebben op de rest van haar familieleden niet *in concreto* weerlegd door verzoekster nu uit haar verklaringen terdege blijkt dat zij andersluidende verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ dan bij het CGVS. Verzoekster betwist dit overigens niet, maar komt weer niet verder dan louter te volharden in één versie van de feiten, wat, zoals reeds herhaaldelijk aangestipt, geen dienstig verweer vormt. De motieven met betrekking tot de verklaringen die zij heeft afgelegd over haar netwerk in Irak, zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier, en worden door verzoekster niet weerlegd. Zij blijven onverminderd overeind.

Voorgaande vaststellingen, namelijk dat verzoekster geen zicht biedt op haar verblijfplaatsen voor haar vertrek uit Irak, dat zij evenmin zicht biedt op zowel haar identiteit als die van haar dochter en zij tot slot geen zicht biedt op haar netwerk in Irak, volstaan om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op haar schouders rust, waardoor de commissaris-generaal, net zoals de Raad niet in de mogelijkheid zijn om verzoeksters vluchtrelaas met nodige kennis van zaken te onderzoeken.

4.4.3.4. Hierbij komt nog dat, in navolging van de commissaris-generaal geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar geschetste achtergrond en meer bepaald over de manier waarop zij zou zijn behandeld door haar familie. Verzoekster legt ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen af, waar zij enerzijds voorhoudt dat zij nooit naar buiten mocht en zij als een hond werd behandeld, om vervolgens aan te stippen dat zij met vriendinnen naar buiten mocht (NPO II, p. 11). Voorts houdt zij eens voor dat zij door haar stiefmoeder verhinderd werd naar school te gaan (NPO II, p. 12) om dan weer uit te leggen dat zij in staat was naar school te gaan (AD CGVS, Verklaring DVZ 04.10.2022, punt 11), wat zij overigens ook in haar verzoekschrift bevestigt daar zij dit verantwoordt middels haar 'overlevingsinstinct'. In het verzoekschrift tracht zij deze tegenstrijdigheid tevergeefs te verklaren, stellende dat zij weliswaar privileges kreeg, maar dit niet betekent dat zij thuis niet zou zijn gebruikt als huisslaaf. Dit betreft echter een loutere blote bewering, die de talrijke tegenstrijdige verklaringen niet kan doen opheffen.

4.4.3.5. Waar zij nog opmerkt dat het duidelijk is dat zij alleen is gereisd naar Oostenrijk en vervolgens naar België en dat dit aantoonde dat zij al jaren alleenstaande moeder is en er geen enkele man *in the picture* is, kan zij niet gevolgd worden nu reeds werd geoordeeld dat zij geen duidelijkheid schept over haar netwerk in Irak. Zij brengt hiertegen niets in, waardoor de motieven in de bestreden beslissing over haar vermeende profiel als alleenstaande vrouw onverminderd overeind blijven en zij op die grond evenmin een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht waardoor zowel de Raad als de commissaris-generaal in het ongewisse blijven over waar zij voor haar aankomst in België leefde, onder elke omstandigheden en om welke redenen zij haar werkelijke regio van herkomst verlaten heeft.

4.4.5. Gelet omwille van de hierboven uiteengezette redenen, namelijk dat verzoekster geen zicht heeft geboden op haar opeenvolgende verblijfplaatsen binnen en buiten Irak en daarom ook geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden vluchtmotieven, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.6. Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Iraakse nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten en herhaalt de Raad dat verzoekster in gebreke blijft om daarop zicht te bieden.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeksters verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoekster het bewijs moet leveren “recent en rechtstreeks” uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van verzoekster worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en verschillende verblijfplaatsen in en buiten Irak, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekster de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoekster om internationale bescherming haar herkomst uit de regio, waar zij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over haar reële problemen, herkomst, herkomst van haar familie en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoekster aldus niet worden toegekend.

4.5. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd en blijft in zijn geheel overeind.

4.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt overigens evenmin.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO